

[Lone Dybkjær]

ne, at der kan skabes en bredere basis for selskabets virksomhed. Dette er nødvendigt, da den politiske usikkerhed, der hidtil har været om D.O.N.G. A/S, har gjort det vanskeligt for selskabet at disponere.

Lovforslaget fremsættes herved for tinget med henblik på at indgå i den videre debat om D.O.N.G. A/S. Forslagsstillerne vil naturligvis tage lovforslaget som udgangspunkt i denne debat, men vil være åbne over for at diskutere andre muligheder, der tager udgangspunkt i aktieselskabsformen.

Skriftlig redegørelse:

Ældrepolitisk redegørelse af 14/12 1982.

(Redegørelse nr. R 4).

Socialministeren (Palle Simonsen):

Ældrekommissionens 3 delrapporter er spændende og inspirerende materiale, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig kommissionens konklusion om en bedre og mere sammenhængende ældrepolitik.

Denne politik bør bygges op omkring nøgleordene

- større selvbestemmelse for den enkelte,
- bedre rammer for anvendelse af egne kræfter og muligheder,
- en styrkelse af vilkårene for at kunne undgå stærke brud i livssituationen også i tilværelsens sidste år.

Disse nøgleord gælder i virkeligheden for en hvilken som helst befolkningsgruppe. Når det alligevel kan være nyttigt at fremhæve dem, hænger det sammen med tendensen til formynderi over for den ældre generation.

Der er ikke noget mere naturligt, end at vi bliver ældre. Desværre har vi alligevel en tilbøjelighed til at have nogle bestemte holdninger til ældre, og disse holdninger kommer på en vis måde i konflikt med begreberne om, at de ældre som alle andre skal have udfoldelsesmuligheder ud fra egne forudsætninger.

Der er derfor behov for en holdningsændring i retning af større respekt over for de ældre. Også ældre er forskellige, og de er - som det så rammende er blevet udtrykt af læge Esther Møller - først og fremmest unge, der er blevet ældre.

Efterhånden vil vi i en tredjedel af vort liv befinde os i den såkaldte ældregruppe. Dette understreger måske mere end noget andet

nødvendigheden af brud med stive generati-onsskel.

Udviklingen i antallet af ældre

I de kommende år vil ældreområdet få en mere fremtrædende plads, fordi andelen af ældre i befolkningen vil øges betydeligt. Den største vækst kan forventes i gruppen af de ældste, som erfaringsmæssigt også er den gruppe af ældre, som har størst behov for bl. a. sociale og sundhedsmæssige ydelser.

Kommissionen har anskueliggjort, hvordan befolkningsudviklingen kan påvirke det offentlige forbrug, og antager, at antallet af ældre på over 80 år fra 1980 til 1990 kan forventes øget med mellem 45.000 og 56.000 personer.

Det er givet, at dette også får betydning for ældrepolitikken. Beregninger viser, at med uændret standard vil det offentlige udgifter til ældre i 1990 være ca. 7-9 mia kr. større end i 1980. Forøgelsen svarer i størrelsesorden til de samlede udgifter til ældreinstitutioner i 1980.

Hvis man forudsatte, at der skulle ske forbedringer f. eks. med 2 pct. om året, ville udgiftsforøgelsen i 1990 være på 17-19 mia kr.

Vi står således over for et vanskeligt dilemma. Samfundsøkonomisk er det nødvendigt, at det offentlige forbrug begrænses. Heroverfor står, at der kan peges på områder, hvor der er behov for at forbedre forholdene for ældre, og befolkningsforandringerne vil i de kommende år forøge presset yderligere.

Den aktuelle situation

Regeringen har ved gennemførelse af den nødvendige økonomiske tilpasning lagt betydelig vægt på at friholde de ældre.

I forbindelse med indgrebene i dyrtidsreguleringen er der taget særligt hensyn til pensionisterne, idet pensionerne fortsat har fuld dyrtidsregulering, og regeringen har også fremsat forslag om fordobling af varmhjælpen.

Den videre udvikling

Kommissionens regneeksempler forudsætter bl. a., at vi i de kommende år anvender præcis de samme midler til at løse opgaverne omkring de ældre på, f. eks. plejehjem, hjem-